

ISTORIJA APIE DRAUGYSTĘ

BY DANIJELA KNEZ AND IVAN DRAJZL

Lukas mėgsta žaisti ir, kaip kiekvienas vaikas, mėgsta žaislus.
Jis skaito knygas, žaidžia su įsivaizduojamais lėktuvais ir
plušiniais gyvūnais.
Jis dažnai pasitelkia savo vaizduotę, leisdamas viskam
aplinkui išnykti. Kai taip nutinka, Lukas būna labai laimingas.

Tačiau Lukas ne visada būna laimingas. Jis serga reta liga. Ji turi keistą pavadinimą, kurio jis net negali ištarti.

Dėl šios ligos jis dažnai jaučiasi pavargęs, o kartais jaučia skausmą. Kai taip nutinka, jis retai išeina žaisti į lauką. Dėl to jis kartais gali būti liūdnas ir nusiminęs. Jam taip pat sunkiau susirasti naujų draugų.

Luko mama ir tėtis nuvedė jį pas daugybę gydytojų daugelyje ligoninių. Lukas ne visada suprasedavo, ką sako gydytojai - jis tik norėjo, kad būtų pakankamai sveikas ir galėtų žaisti lauke kaip kiti vaikai.

Tai buvo pirmoji Luko diena mokykloje. Jis nekantriai laukė susitikimo su kitais vaikais.

Lukas atsisėdo šalia berniuko, vardu Simas, kuris pakvietė jį atsisėsti ir iš kaladėlių pastatyti namą.

Namas, kurį jie pastatė, buvo didžiulis, ir Simas su Luku labai didžiavosi savo kūrinium. Visi kiti vaikai susibūrė aplink, norėdami juo pasigrožėti.

Luko pirmoji diena buvo sėkminga! Bet tada atėjo laikas žaisti lauke.

"Bėkime!" Simas pasiūlė.

"Bet aš negaliu bėgti", - atsakė Lukas ir sumurmėjo.

"O!" Simas nustebo. "Gaila, man labai patinka bėgioti. Manau, kad tada pasimatysime vėliau".

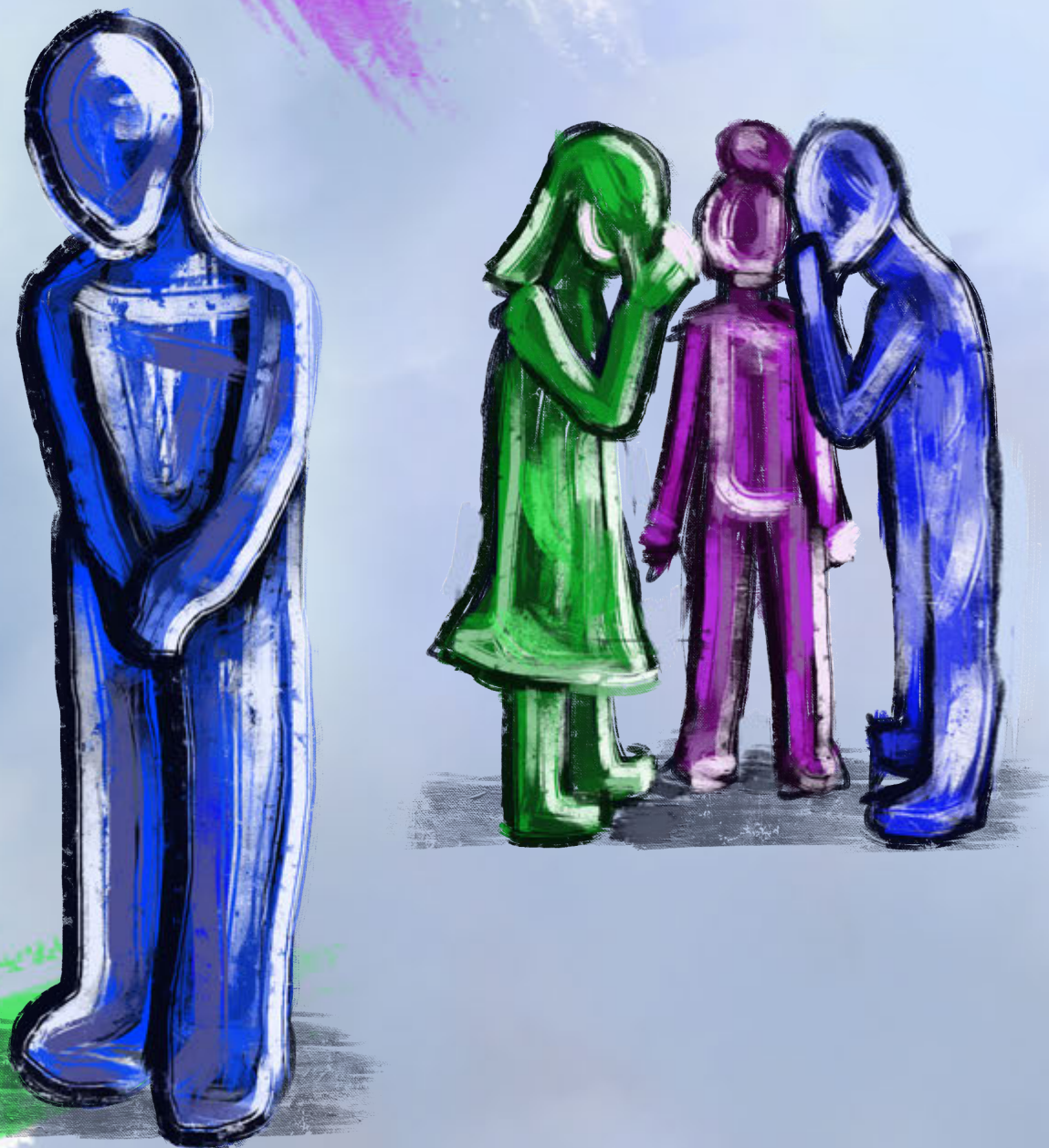
Simonas išbėgo į žaidimų aikštelę. Lukas liūdnai žvelgė pro langą į visus kitus lauke žaidžiančius vaikus.

Bėgant dienoms Lukas dažnai likdavo vienas viduje, nes negalėjo bėgioti su kitais vaikais. Jis nenorėjo, kad kas nors kitas žinotų, kaip jam dėl to liūdna.

Kartais mama ir tėtis pasiimdavo jį anksčiau iš mokyklos, kad nuvežtų į ligoninę. Kartą Lukas net praleido draugo gimtadienio šventę mokykloje, nes buvo suplanuota vykti į ligoninę. Lukas dėl to labai nusiminė.

Mokykloje kai kurie vaikai pradėjo sakyti, kad Lukas nėra linksmas ir jie nebenorėjo su juo žaisti. Viena jo klasės draugė nepakvietė jo į savo gimtadienio šventę, nes jos mama jai pasakė, kad bus geriau, jei jis neateis.

"Kam jį kviesti, jei jis net negali su tavimi žaisti?" - pasakė ji.
"Jis tik sėdi kambario kampe, kol kiti vaikai žaidžia". Ir taip Luko liūdesys vis augo ir augo.

Tačiau vieną dieną Luko draugas Simas susilaužė koją, kuri buvo sugipsuota. Jis sėdėjo šalia Luko, kol jie stebėjo, kaip žaidžia kiti vaikai. Simui buvo nemalonu visą dieną nejudėti.

"Man gaila, kad susižeidei, - tarė Lukas, - tikiuosi, kad netrukus vėl galėsi bėgioti".

Vėliau tą pačią dieną Simas pagalvojo, kaip turi jaustis Lukas. Jis suprato, kaip sunku būti viduje ir stebėti, kaip visi kiti vaikai žaidžia be tavęs.

Jis pagaliau suprato, kaip Lukui turi būti sunku kasdien sėdėti vienam. Jis suprato, kad tai, jog Lukas negalėjo žaisti su kitais vaikais, nebuvo jo pasirinkimas.

Po kelių savaitių Simo koja pagaliau sugijo ir jis vėl galėjo bėgioti. Tačiau jis nepamiršo, kaip liūdnai jautėsi nešiodamas gipsą. Jis nusprendė pabandyti padėti Lukui.

Artėjo Luko gimtadienis. Lukas bijojo, kad į jo šventę niekas neateis. Jis pastebėjo, kad mokykloje daugelis vaikų jo vengia.

Jis nežinojo, kad jo draugas Simas ruošia staigmeną...

Vakarėlio dieną Lukas laukė žaidimų kambaryje. Ten buvo sulčių, torto ir užkandžių - trūko tik kitų vaikų!

Lukas žiūrėjo pro langą, tikėdamasis, kad kas nors ateis. Jis laukė dar kurį laiką, bet vis tiek niekas neatėjo. Lukui pasidarė liūdna ir apmaudu.

Staiga jis išgirdo iš lauko sklindantį didelį triukšmą. Simas pravėrė duris. Paskui jį sekė visi kiti klasės vaikai.

Visi atėjo į Luko gimtadienį. Jie atsinešė kaladėlių, dažų ir popieriaus. Jie kartu su Luku žaidė įvairius žaidimus patalpoje.

Prieš jiems atvykstant Simas paaiškino kitiems vaikams. Lukas mėgsta žaisti žaidimus, bet dėl savo ligos labai pavargsta. Todėl žaidimai patalpose yra geresni. Kai jie suprato, visi taip pat norėjo prisijungti.

Lukas labai apsidžiaugė.

Po gimtadienio vakarėlio Simas dažnai ateidavo į mokyklą atsisėsti šalia Luko. Be to, kiti vaikai ateidavo ir žaisdavo su juo žaidimus viduje. Lukui vis dar dažnai tekdavo lankytis ligoninėje, tačiau mokykloje jis daugiau niekada nesijautė vienišas.

Kai Lukas užaugo, jis tapo garsiu dailininku, ir daugelis jo klasės draugų ateidavo į jo parodas, kur žurnalistams su pasididžiavimu pasakodavo, kad jis yra jų draugas. Lukas niekada nepamiršo savo draugų gerumo. Jo draugai išmoko įtraukti kitus žmones į savo veiklą.

ISTORIJA APIE DRAUGYSTĘ

**ORIGINAL VERSION IN SERBIAN BY DANIJELA
KNEZ AND IVAN DRAJZL**

In partnership with Rare Disease Day this book has been adapted from its original Serbian by pediatric endocrinologist Rūta Navardauskaitė and medical student Vika Jaskevičiūtė from Hospital of Lithuanian University of Health Sciences Kauno klinikos.

